

Cartea lui Daniel - Numărul șaptezeci și doi

Unirea profetică: de la dezbinarea Israelului antic până la sfârșitul Statelor Unite

Jeff Pippenger

2024-02-05

Mărturia răzvrătirii lui Ieroboam este, de asemenea, istoria împărțirii Israelului antic în două națiuni. Regatul de nord, alcătuit din zece seminții, era cunoscut drept Israel, sau uneori Efraim, iar regatul de sud era cunoscut drept Iuda. Pe vremea lui Ezechiel, Israelul era deja de mulți ani împărțit în două regate, iar în capitolul treizeci și șapte lui Ezechiel i s-a dat o profeție prin care se arăta că cele două regate aveau să devină din nou o singură națiune. Acea profeție a fost împlinită în istoria timpurie a fiarei din pământ (Statele Unite) și este împlinită în chip final la sfârșitul Statelor Unite, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

Răzvrătirea lui Ieroboam, în vremea când Israel a fost împărțit în două împărății, reprezintă o răzvrătire la începutul Statelor Unite și, de asemenea, la sfârșitul Statelor Unite. Răzvrătirea de la începutul și de la sfârșitul Statelor Unite include unirea a două împărății. Capitolul optsprezece din Apocalipsă, așa cum este citat în mod repetat din scrierile sorei White în aceste articole, reprezintă două chemări adresate bisericilor. Cele două națiuni care sunt unite în ceasul crizei legii duminicale sunt cei o sută patruzeci și patru de mii și cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care se află încă în Babilon.

Cele două națiuni care au fost unite în istoria milerită au fost Iuda și Efraim. Ele au fost unite când indignările individuale îndreptate împotriva celor două regate s-au încheiat, respectiv, în 1798 și apoi în 1844. Cuvântul "moreover" din Ezechiel, capitolul treizeci și șapte, ne permite să fim siguri de această aplicare. Cuvântul "moreover" înseamnă a suprapune mesajul care urmează după "moreover" peste mesajul care a precedat cuvântul "moreover".

Cuvântul Domnului a venit iarăși la mine, zicând: Iar tu, fiule al omului, ia-ți un toiag și scrie pe el: Pentru Iuda și pentru fiii lui Israel, tovarășii lui; apoi ia un alt toiag și scrie pe el: Pentru Iosif, toiagul lui Efraim, și pentru toată casa lui Israel, tovarășii lui; și unește-le unul cu celălalt într-un singur toiag; și vor fi un singur toiag în mâna ta. Ezechiel 37:15-17.

Ezechiel aplică principiul profetic al repetării și extinderii atunci când afirmă: «Iar». Ezechiel trebuie să ia două bucăți de lemn, una pentru Iuda și una pentru Efraim, iar profeția ilustrată prin cele două bucăți de lemn s-o suprapună peste profeția anterioară. Ilustrarea profetică anterioară a început în versetul întâi, când Ezechiel a fost dus într-o vale de oase moarte și uscate.

Mâna Domnului a fost peste mine și m-a dus, în Duhul Domnului, și m-a așezat în mijlocul unei văi care era plină de oase. Și m-a făcut să trec pe lângă ele de jur împrejur; și, iată, erau foarte multe pe fața văii; și, iată, erau foarte uscate. Și mi-a zis: Fiul omului, pot oare oasele acestea să trăiască? Și am răspuns: Doamne Dumnezeule, Tu știi. Și iarăși mi-a zis: Prorocește asupra acestor oase și spune-le: O, oase uscate, ascultați cuvântul Domnului. Așa zice Domnul

Dumnezeu acestor oase: Iată, voi face să intre în voi suflare și veți trăi. Voi pune pe voi vine, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele, voi pune suflare în voi și veți trăi; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul. Am prorocit deci, cum mi s-a poruncit; și pe când proceam, s-a făcut un vuiet, și, iată, o cutremurare, și oasele s-au adunat laolaltă, os la osul său. Și m-am uitat, și, iată, au crescut pe ele vine și carne, și pielea le-a acoperit pe deasupra; dar nu era în ele suflare. Atunci mi-a zis: Prorocește către vânt, procește, fiul omului, și spune vântului: Așa zice Domnul Dumnezeu: Vîno din cele patru vânturi, o suflare, și suflă peste acești uciși, ca să trăiască. Și am prorocit cum îmi poruncise; și suflarea a intrat în ei, și au trăit, și s-au ridicat în picioare, o oaste foarte mare. Apoi mi-a zis: Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel: iată, ei zic: Oasele noastre s-au uscat și nădejdea noastră a pierit; suntem tăiați de tot. De aceea, procește și spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, poporul Meu, vă voi deschide mormintele și vă voi face să ieșiți din mormintele voastre și vă voi aduce în țara lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul, când vă voi deschide mormintele, poporul Meu, și vă voi face să ieșiți din mormintele voastre; și voi pune Duhul Meu în voi, și veți trăi, și vă voi așeza în țara voastră; atunci veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am împlinit, zice Domnul. Ezechiel 37:1-14.

Chiar de la începutul acestor articole am arătat că valea oaselor moarte reprezintă poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și că mesajul celor patru vânturi, care îi ridică în picioare ca o oaste puternică, este solia Strigătului de la miezul nopții, care identifică Islamul celui de-al treilea Vai. Sora White identifică oasele ca fiind poporul lui Dumnezeu.

Îmi las pana din mână și îmi înalț sufletul în rugăciune, ca Domnul să sufle peste poporul Său care a dat înapoi, asemenea oaselor uscate, ca să trăiască. Buletinul Conferinței Generale, 4 februarie 1893.

Am arătat în articolele anterioare că mesajul profetic care identifica data de 18 iulie 2020 a fost eronat, iar proclamarea falsă a marcat sosirea primei dezamăgiri și a timpului de zăbovire din pilda celor zece fecioare. Deși proclamarea timpului a fost legitimă în perioada milerită, după 1844 nu avea să mai existe vreodată un alt mesaj întemeiat pe timp. Când Future for America a făcut proclamarea pentru 18 iulie 2020, ei s-au întors la o istorie în care proclamarea timpului era acceptabilă și, procedând astfel, au păcătuit. Ei au fost uciși pe ulița cetății celei mari din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Morți pe uliță, trebuiau apoi să fie înviați, așa cum au fost cei doi martori după trei zile și jumătate.

Oasele uscate au nevoie să fie atinse de suflul Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, pentru ca ele să se pună în mișcare, ca printr-o înviere din morți. Bible Training School, 1 decembrie 1903.

În articolele anterioare am arătat că solia celor patru vânturi, care îi învie pe cei doi martori, este solia islamului din cadrul celui de-al treilea Vai și că această solie este solia Strigătului de la miezul nopții din zilele de pe urmă. Ezechiel spune: „încă” și, prin aceasta, a arătat că, în istoria care ilustrează proclamarea Strigătului de la miezul nopții, două bucăți de lemn, una reprezentându-l pe Efraim și una pe Iuda, urmau să fie unite și să devină un singur neam. Pilda celor zece fecioare se împlinește în zilele de pe urmă, „întocmai, la literă”, așa cum s-a împlinit în istoria millerită. În perioada în care Strigătul de la miezul nopții s-a împlinit în istoria millerită, și,

din nou, la împlinirea zilelor de pe urmă, „două bucăți de lemn” au fost și vor fi unite.

Cele două bucăți de lemn reprezentau regatele de nord (Efraim) și de sud (Iuda) ale vechiului Israel. Am arătat, de asemenea, că William Miller a fost preînchipuit de Ilie și că, în timpul celor trei ani și jumătate de secetă, Ilie s-a dus la văduva din Sarepta.

Și cuvântul Domnului a venit la el, zicând: Scoală-te, du-te la Sarepta, care ține de Sidon, și locuiește acolo; iată, am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească. Atunci el s-a sculat și s-a dus la Sarepta. Și când a ajuns la poarta cetății, iată, acolo era o femeie văduvă adunând vreascuri; el a strigat-o și i-a zis: Adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau. Și pe când ea se ducea să i-o aducă, el i-a strigat și a zis: Adu-mi, te rog, și o bucățică de pâine în mâna ta. Ea a zis: Viu este Domnul Dumnezeuul tău, că n-am o turtă, ci doar un pumn de făină într-un vas și puțin untdelemn într-un urcior; și iată, adun două vreascuri, ca să mă duc și să-l pregătesc pentru mine și pentru fiul meu; vom mânca, apoi vom muri. Atunci Ilie i-a zis: Nu te teme; du-te și fă după cum ai zis; dar fă-mi mai întâi din ea o turtă mică și adu-mi-o, iar după aceea să faci pentru tine și pentru fiul tău. Căci așa zice Domnul, Dumnezeuul lui Israel: vasul cu făină nu se va goli și urciorul cu untdelemn nu se va împușina până în ziua când Domnul va trimite ploaie pe pământ. Ea s-a dus și a făcut după cuvântul lui Ilie; și ea, el și casa ei au mâncat multe zile. 1 Împărați 17:8-15.

„Multe zile” din pasaj sunt cei trei ani și jumătate în care Ahab l-a căutat pe Ilie și care reprezentau cei o mie două sute și zece ani de persecuție papală. Cu privire la „multe zile” ale persecuției papale, Isus a spus:

Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar fi scăpat; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate. Matei 24:22.

Sora White identifică în mod direct afirmația lui Isus privind „acele zile” drept perioada persecuției papale.

"Persecuția bisericii nu a continuat pe întreaga perioadă de 1260 de ani. Dumnezeu, în îndurarea Sa față de poporul Său, a scurtat timpul încercării lor de foc. Prevestind 'marea strâmtorare' care avea să se abată asupra bisericii, Mântuitorul a spus: 'Dacă zilele acelea nu ar fi fost scurtate, n-ar scăpa nicio ființă; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.' Matei 24:22. Prin influența Reformei s-a pus capăt persecuției înainte de 1798." The Great Controversy, 266, 267.

Cele „multe zile” în care văduva l-a hrănit pe Ilie au fost, de asemenea, cele „multe zile” ale persecuției papale identificate de Daniel.

Și cei înțelepți dintre popor îi vor învăța pe mulți; totuși vor cădea prin sabie și prin flacără, prin robie și prin jaf, multe zile. Iar când vor cădea, vor primi un mic ajutor; dar mulți li se vor alipi prin lingușiri. Și unii dintre cei înțelepți vor cădea, ca să-i încerce, să-i curățească și să-i albească, până la vremea sfârșitului; căci încă este pentru o vreme hotărâtă. Daniel 11:33-35.

„Timpul sfârșitului”, care este și „vremea hotărâtă” din versete, a fost 1798 și a marcat sfârșitul persecuției papale, așa cum fusese preînchipuit prin timpul petrecut de Ilie alături de văduva din

Sarepta. În acea istorie, văduva, reprezentând o biserică necăsătorită, a fost identificată drept biserica din pustie din capitolul doisprezece al cărții Apocalipsei. Ea aduna două bețe, nu un băț sau zece bețe, ci două bețe. Ezechiel trebuia să ia două bețe, unul pentru regatul de nord al lui Israel și celălalt pentru regatul de sud al lui Israel, și să le unească pentru a face un singur băț. Acele două regate fuseseră amândouă împrăștiate timp de două mii cinci sute douăzeci de ani, dar promisiunea lui Dumnezeu era că El le va aduna. Femeia aduna cele două bețe care urmau să fie unite și făcea aceasta „până în ziua când Domnul va trimite ploaie pe pământ”.

Ziua în care Domnul a trimis "ploaie" identifica Strigătul de la miezul nopții din istoria millerită, care și-a atins încheierea la 22 octombrie 1844, când Solul Legământului a venit deodată la templul pe care îl ridicase în intervalul cuprins între 1798 (sfârșitul primei indignări) și 22 octombrie 1844 (sfârșitul ultimei indignări). În acea perioadă de timp, solia Strigătului de la miezul nopții, reprezentată în ilustrarea lui Ezechiel a văii oaselor, și-a găsit împlinirea, când cele două toiage ale împărățiilor de nord și de sud au fost unite pentru a forma o singură națiune, cu un singur rege, căci la 22 octombrie 1844, Hristos a venit înaintea Tatălui și a primit o împărăție.

Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prorocită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Marea Luptă, 426.

Hristos a primit o împărăție la 22 octombrie 1844, după cum este indicat în Cartea lui Daniel.

Am văzut în vedeniile nopții și, iată, unul ca Fiul Omului a venit pe norii cerului și a venit la Cel Îmbătrânit de zile, și l-au adus aproape înaintea Lui. Și i s-a dat stăpânire, slavă și o împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile să-I slujească: stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece, iar Împărăția Lui este cea care nu va fi nimicită. Daniel 7:13, 14.

Când cele două toiage ale lui Ezechiel sunt îmbinate laolaltă, au un singur împărat peste ele.

Și David, robul Meu, va fi împărat peste ei; și ei toți vor avea un singur păstor; vor umbla în judecățile Mele, vor păzi rânduielile Mele și le vor împlini. Vor locui în țara pe care i-am dat-o lui Iacov, robul Meu, în care au locuit părinții voștri; vor locui în ea, chiar ei, fiii lor și fiii fiilor lor, în veci; iar David, robul Meu, va fi cârmuitorul lor în veci. Ezechiel 37:24, 25.

Toți prorocii sunt de acord unii cu alții, iar împăratul David este Hristos, Care a venit înaintea Tatălui la 22 octombrie 1844 și a primit o împărăție care fusese adunată laolaltă din cele două toiage, ale lui Israel (împărăția de nord) și ale lui Iuda (împărăția de sud). Împrăștierea celor două împărății s-a încheiat în decursul celor patruzeci și șase de ani dintre 1798 și 1844, pe măsură ce Hristos a ridicat un templu care fusese pustiit și călcat în picioare. Când a ridicat templul, a venit apoi deodată la templul Său, ca Solul Legământului, în împlinirea capitolului trei din Maleahi. Ezechiel este în acord cu acest fapt, căci toți prorocii sunt de acord unii cu alții.

Și robul Meu David va fi împărat peste ei; și toți vor avea un singur păstor; vor umbla după rânduilele Mele, vor păzi legile Mele și le vor împlini. Și vor locui în țara pe care am dat-o robului Meu Iacov, în care au locuit părinții voștri; și vor locui în ea, ei, copiii lor și copiii copiilor lor, în veci; iar robul Meu David va fi voievodul lor în veci. Ba mai mult, voi încheia cu ei un legământ de pace; va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi așeza și îi voi înmulți și voi așeza Locașul Meu cel Sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Cortul Meu va fi, de asemenea, cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Ezechiel 37:24-27.

Este Hristos Cel ce zidește templul.

Și vorbește-i, zicând: Așa vorbește Domnul oștirilor: Iată omul al cărui nume este Odrasla; el va odrăsli din locul lui și va zidi templul Domnului; chiar el va zidi templul Domnului; și va purta slava și va ședea și va domni pe tronul său; și va fi preot pe tronul său; iar sfatul păcii va fi între amândoi. Iar cununile vor fi pentru Helem, pentru Tobia și pentru Iedaia, și pentru Hen, fiul lui Șefania, ca aducere-aminte în templul Domnului. Și cei de departe vor veni și vor zidi în templul Domnului, și veți cunoaște că Domnul oștirilor m-a trimis la voi. Și aceasta se va întâmpla, dacă veți asculta cu luare-aminte de glasul Domnului Dumnezeului vostru. Zaharia 6:12-15.

Hristos este ODRASLA, iar El a afirmat că, dacă i-ar dărâma Templul Său, El l-ar ridica în trei zile, la care Iudeii au replicat că au trebuit patruzeci și șase de ani pentru a zidi Templul.

Atunci Iudeii au răspuns și I-au zis: Ce semn ne arăți nouă, de vreme ce faci aceste lucruri? Iisus a răspuns și le-a zis: Dărâmați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica. Atunci au zis Iudeii: Patruzeci și șase de ani s-a zidit templul acesta, și tu îl vei ridica în trei zile? Ioan 2:18-20.

Hristos vorbea despre trupul Său în pasajul respectiv, dar toți profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit. Învierea lui Hristos a treia zi a reprezentat învierea oaselor moarte în timpul revărsării Duhului Sfânt în Strigătul de la Miezul Noptii. Ploaia, care face obiectul mărturiei lui Ilie, s-a manifestat în timpul apogeului confruntării sale cu profeții lui Baal și ai Astartei. Atunci s-a dovedit că Dumnezeul lui Ilie era adevăratul Dumnezeu și, de asemenea, că Ilie era adevăratul profet.

La ivirea primei dezamăgiri, s-a făcut vădit că protestanții deveniseră profeți mincinoși, după tiparul profeților lui Baal și ai Astartei. Atunci a început timpul de zăbovire și a dus la solia Strigătului de la miezul nopții, care a condus la venirea pe neașteptate a lui Hristos la Templul Său. Strigătul de la miezul nopții este reprezentat de solia lui Ezechiel, care ridică oasele ca o oștire puternică. Mai mult, în cursul acelei perioade (patruzeci și șase de ani), cele două bucăți de lemn aveau să fie împreunate, pentru a alcătui un singur neam, cu un singur împărat.

Cuvântul Domnului mi-a venit iarăși, zicând: Iar tu, fiul omului, ia-ți o bucată de lemn și scrie pe ea: Pentru Iuda și pentru fiii lui Israel, tovarășii lui; apoi ia o altă bucată de lemn și scrie pe ea: Pentru Iosif, lemnul lui Efraim, și pentru toată casa lui Israel, tovarășii lui. Împreunează-le una cu alta într-un singur lemn, și vor fi una în mâna ta. Iar când fiii poporului tău îți vor zice, spunând: Nu ne vei arăta ce înseamnă acestea?, să le spui: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată,

voi lua lemnul lui Iosif, care este în mâna lui Efraim, și semințiile lui Israel, tovarășii lui, și le voi alătura lemnului lui Iuda; voi face din ele un singur lemn, și vor fi una în Mâna Mea. Iar lemnele pe care ai scris să fie în mâna ta, înaintea ochilor lor. Și să le spui: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, îi voi lua pe fiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi strânge din toate părțile și îi voi aduce în țara lor. Îi voi face un singur neam în țară, pe munții lui Israel; și un singur împărat va fi împărat peste toți; și nu vor mai fi două neamuri și nici nu vor mai fi despărțiți în două împărății niciodată. Nu se vor mai pângări cu idoli lor, nici cu urâciunile lor, nici cu vreuna dintre fărâdelegile lor, ci îi voi izbăvi din toate locuințele lor în care au păcătit și îi voi curăți; și vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor. Ezechiel 37:15-23.

Cele două bețe pe care văduva le strângea înainte de ploaia lui Ilie, la Strigătul de la Miezul Noptii, erau împărățiile de nord și de sud ale lui Israel, care fuseseră împrăștiate și urmau să fie adunate într-un singur neam la 22 octombrie 1844, când a început Ziua Ispășirii antitipică, căci făgăduința era că atunci Dumnezeu „îi va curăți”. Curățirea, reprezentând Judecata de Cercetare, a început atunci. Acea strângere a celor două bețe trebuie înțeleasă corect, căci Dumnezeu ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul lui.

Anul 1844 a fost sfârșitul celor două împărății ale lui Israel, căci ele deveniseră atunci o singură împărăție, Israelul spiritual, și de atunci înainte nu aveau să mai fie decât o singură națiune. Acea istorie a fost ilustrată de istoria de început, când deveniseră două națiuni, care este istoria răzvrătirii lui Ieroboam.

Istoria sistemului contrafăcut de închinare al lui Ieroboam trebuie, de asemenea, să fie ilustrată la sfârșitul regatului său. Răzvrătirea lui Aaron la începutul Israelului străvechi și răzvrătirea lui Ieroboam la începutul Regatului de Nord reprezintă răzvrătirea din 1863, iar 1863 este înțeles limpede doar atunci când sfârșitul regatului lui Ieroboam, așa cum este reprezentat prin unirea celor două bucăți de lemn, este de asemenea suprapus peste 1863. Atunci 1863 este văzut limpede ca fiind reprezentat drept o generație care a ridicat un chip al geloziei.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Dar această asemănare a oaselor uscate nu se aplică numai lumii, ci și celor care au fost binecuvântați cu o mare lumină; căci și ei sunt asemenea scheletelor din vale. Au forma oamenilor, osatura trupului; dar nu au viață spirituală. Însă pilda nu lasă oasele uscate doar închegate în forme de oameni; căci nu este de ajuns să existe simetrie a mădulelor și a trăsăturilor. Suflarea vieții trebuie să însuflețească trupurile, pentru ca ele să stea în picioare și să intre în activitate. Aceste oase reprezintă casa lui Israel, biserica lui Dumnezeu, iar nădejdea bisericii este influența vivificatoare a Duhului Sfânt. Domnul trebuie să sufle peste oasele uscate, pentru ca ele să trăiască.

Duhul lui Dumnezeu, cu puterea Sa dătătoare de viață, trebuie să fie în fiecare om, pentru ca fiecare mușchi și tendon spiritual să fie în exercițiu. Fără Duhul Sfânt, fără suflarea lui Dumnezeu, există torpoare a conștiinței, pierderea vieții spirituale. Mulți care sunt fără viață spirituală au numele înscrise în registrele bisericii, dar nu sunt scriși în cartea vieții Mielului. Pot fi alipiți de biserică, dar nu sunt uniți cu Domnul. Pot fi sânguincioși în îndeplinirea unei

anumite serii de datorii și pot fi socotiți oameni vii; dar mulți se numără printre aceia cărora li se spune: 'ai numele că trăiești și ești mort.'

Dacă nu există o convertire autentică a sufletului la Dumnezeu; dacă suflarea de viață a lui Dumnezeu nu însuflețește sufletul la viața spirituală; dacă mărturisitorii adevărului nu sunt însuflețiți de un principiu născut din cer, ei nu sunt născuți din sămânța nepieritoare, care trăiește și rămâne în veac. Dacă nu se încred în neprihănirea lui Hristos ca singurul lor temei de siguranță; dacă nu-I reproduc caracterul, nu lucrează în duhul Său, sunt goi, nu poartă haina neprihănirii Sale. Cei morți sunt adesea socotiți vii; căci aceia care își lucrează, după propriile lor idei, ceea ce numesc ei mântuire, nu-L au pe Dumnezeu lucrând în ei, ca ei să voiască și să lucreze, după buna Lui plăcere.

"Această clasă este bine reprezentată de valea oaselor uscate pe care Ezechiel a văzut-o în viziune." Review and Herald, 17 ianuarie 1893.